

Kázání na Ž 7 (8. 11. 2020, Nový Bydžov)

Dovedete si, milí bratři a milé sestry,

takovou modlitbu představit jako svou vlastní? Jako svůj rozhovor s Bohem? Jako tklivou píseň, v níž plní strachu voláte k Hospodinu a toužíte po jeho ochraně?

Žalmista není konkrétní v tom, jaká situace přesně ho postihla, ale soustředí se na východisko z ní. Uvědomuje si, že na to nestačí sám a že jediným, kdo mu může pomoci je Hospodin. O co přesně ve své modlitbě Boha prosí?

O útočiště. Žalmista si připadá jako kořist, která utíká před predátorem. Tento pronásledovatel útočí s takovou silou, že si před ním žalmista připadá naprosto bezmocný. Utíká do jeruzalémského chrámu, kde platí právo azylu neboli útočiště zajišťující Boží ochranu před pronásledovateli. Jenže... Jeruzalémský chrám už dávno nestojí, církevní azyl v kostelech a dalších církevních budovách už u nás neplatí a ani dnes, v neděli, jsme se nemohli sejít v kostele. Znamená to, že už není místo, kde bychom mohli žádat o Boží ochranu?

I když nám je v této době na mnoha míst přístup zakázán, je jedno místo, kde můžeme žádat o Boží pomoc a do kterého nám přístup nikdo nemůže odeprít, a tím je naše srdce. Naše srdce se může stát naším útočištným místem, odkud můžeme volat k Bohu a žádat ho o ochranu.

Další, o co žalmista prosí, je Boží soud. To je ten způsob ochrany, který útočištné místo pronásledovanému nabízí. Žalmista se domáhá spravedlivého soudu. Je přesvědčen o své nevině, je mu však jasné, že bude-li žádat o soud, musí přijmout rozsudek, ať už bude právo přirknuto kterékoli straně. Kdyby se náhodou prokázalo, že je skutečně na vinně on, žalmista, pak ať ho pronásledovatel dostihne a potrestá. Situace se žalmistovi jeví natolik bezvýhodná, že podstupuje i toto riziko. Chce zkrátka skutečně spravedlivý rozsudek, a tím je jediné rozsudek na základě Boží spravedlnosti. Lidské posuzování často neznamená spravedlivý soud. Žalmista může být sebevíce přesvědčen o své nevině, ale dokud nerozhodne nejvyšší instance, Hospodin, nemá takové přesvědčení žádnou váhu.

Ovšem jak pravděpodobně známe i my všichni ze své zkušenosti, často se zdá, že právě lidský soud je ten, který má váhu, a na Boží spravedlnost se nehledí. Ten výprask jsem si nezasloužila, ta poznámka v žákovské byla nefér, já jsem tu hádku nezačala, já jsem to tam takhle blbě nedala, já jsem pro to nehlasovala, já za to vážně nemůžu... A pak jednou třeba jako žalmista zatoužíme, aby se ukázalo, na čí straně je skutečně právo. Touha žalmisty po spravedlnosti v jeho konkrétní situaci se postupně ukazuje jako hlubší touha. Jako touha po celkové obnově a znovunastolení spravedlnosti, touha, aby Hospodin usedl na soudní stoličku a dal zase všechno do pořádku.

Posledním, o č žalmista žádá, je, aby Hospodin na základě své spravedlnosti obhájl spravedlivé a potrestal svévolníky. Celou Bibli prostupuje vědomí, že žádný člověk není bez viny. Podle čeho lze tedy odlišit spravedlivého od svévolníka? I chybné srdce se může stát věrným, srdce svévolníků však postrádá ochotu podrobit se Božím zákonu, jeho pravidlům, jeho spravedlnosti. Svěvolníkovy paktování se přináší jen zlo, za které bude muset svévolník nést zodpovědnost. Kdo šíří zlo, stane se jeho obětí, tím je v samotném hříchu skryt trest. A tak, jak známe i z českého přísloví, kdo jinému jámu kopá, sám do ní spadne. V konečném důsledku se žádnému svévolníku jeho počínání nevyplatí. Zato ke svému věrnému se Hospodin při svém soudu přizná. Žalmistova emoční bouře běsnící v jeho srdci je překonána a utišena tím, že se

obrací k Bohu v jistotě, že Boží soud je spravedlivý, Bůh je mu záchranou. Žalmista proto vzdává chválu a díky za to, že Hospodin nenechá svého věrného napospas pronásledovatelům.

Kdybyste měli zformulovat svoji tklivou píseň Hospodinu, jak by zněla? Jakou by měla melodii, slova?